

door MAREIN
een open boek

She

'don't push me'

Erotische roman
ego document
Lettervogel

She

ego document

Marein over zijn troostend mooie
ook grillige liefde

voor

de ultieme schoonheid

She, his love for life

Over een ongebruikelijke leefwijze

Door Marein

een open boek

© 2019 lettervogel
lettervogel@gmail.com

ISBN: 978-94-6247-269-3
NUR: 455

INHOUD

008 2010: 'SHE' MY LOVE FOR LIFE

012 BEZOEK IERLAND. 29/04 - 18/05-2010

013 Geen reden

015 Het lichaam neemt het tot zich

018 Amsterdam

019 Dood

021 Het café

022 Alleen en afscheid

023 De troost van de schoonheid

026 Zij die zich tonen

027 Emotie

027 HET JAAR 2011: ILLUSIE EN WERKELIJKHEID

030 The moments

031 De verschijning mens

033 Interpreteren van schoonheid

034 BEZOEK GEBOORTESTREEK SHE 15/08 - 18/08

037 Woorden hun gang gaan

038 BEZOEK PRAAG

040 Singing poet

041 Messages

042 TERUG IN AMSTERDAM

048 Woorden te veel

050 'She' back in town

051 DE MOMENTEN WAARIN LEVEN GEBEURT

051 Mijn lichaam en mijn 'denkend ik'

056 NIET BELEEFBAAR

058 'She' naar haar geboortestreek (11/12 – 29/ 12)

060 WE

061 'She' back in town

065 INGANG 2012: DE AANVAARDING

**074 She naar haar geboortestreek, for the operation of the breasts
(31/1 - 23/3)**

077 THAT'S IT

077 She back in Amsterdam

081 NEVER LEAVE ME

085 28/03'12: Verwonderd of blij

091 01/04'12: Wat is het toch?

099 07/04'12: Hoe zij is

102 11/04'12: Hoe denken hoe hopen

106 16/04'12: Vertwijfeling en weemoed

110 21/04'12: Ons gegeven lichaam

112 22/04'12: Verschijning waarneem die waar is

114 25/04'12: Stress

117 27/04'12: Het conflict

124 01/05'12: Dat ze zo is en 'talking'

129 02/05'12: Haar lot

134 De herinnering

135 De momenten

- 138 Zij zelf dan?**
- 142 En ik weer**
- 145 Een normaal mens wil zijn**
- 149 COWBOY**
- 158 She naar homeland (20/05 - 15/06'2012)**
- 164 She back in Amsterdam**
- 169 Compromis**
- 175 Grandma**
- 180 Met het leven te zijn**
- 186 Last der gedachten**
- 188 She 22.40 richting homeland (22/10'12)**
- 190 She back in Amsterdam**
- 192 Leuke dingetjes**
- 198 She naar home-land (23/12'12)**
- 198 JAAR 2013**
- 204 Een gelatenheid**
- 207 She naar homeland (09/06 - 27/06'13)**
- 214 She back in Amsterdam...she wants to stop**
- 219 Anders wonen**
- 226 Change my mind**
- 230 She sick...another She**

235 Afscheid van diezelfde vrouw

**239 SAMENVATTING VAN DATA EN BIJZONDERHEDEN
VAN HET VERVOLG ONTMOETINGEN 'OUTSIDE'**

239 MIJN BEZOEK AAN HAAR HOMELAND (06-11 – 08-11'13)

242 VISIT SHE AMSTERDAM (23-01 – 24-01'14)

246 VISIT SHE AMSTERDAM (09-05 – 13-05'14)

249 VISIT SHE AMSTERDAM (27-09 – 30-09'14)

254 VISIT SHE AMSTERDAM (04-02 – 08-02'15)

260 VISIT SHE AMSTERDAM (01-06 – 04-06'15)

266 VISIT SHE AMSTERDAM (29-09 – 02-10'15)

268 VISIT SHE AMSTERDAM (22-02 – 24-02'16)

274 VISIT SHE AMSTERDAM (18-07 – 20-07'16)

278 VISIT SHE AMSTERDAM (26-11 – 29-11'16)

283 VISIT SHE AMSTERDAM (21-08 – 24-08'17)

287 EPILOOGJE n.a.v. VISIT SHE (25/06 – 27/06 en 22/23/10'18)

2010: SHE, MY LOVE FOR LIIFE

De ontmoeting met de schoonheid In poëtische en levensbeschouwelijke bespiegelingen

(Marein, steeds meer over zijn ervaringen met de ultieme schoonheid van het lijf beroerende.

De troost van ultieme schoonheid van het vrouwelijke, de natuur en de oorsprong van de natuurlijke vanzelfsprekendheid, als een harmonie tussen zinnelijke en morele krachten, waar hij steeds meer onderdeel van wordt.

“En toen hij, Marein, wakker werd, wist hij het wederom. Het is zo het is. En te leren zich eraan over te geven. Dat door doen, weten zich tonen zal. Zijn weg.”

Waarbij zijn Anima nu toenemend wordt verwekt door de daadwerkelijke verschijning van She, de 'haar' die zich ontpopt. Hij de 'zij' van zijn diepste 'zichzelf-zijn', beroert als een blijvend vertoeven in 'haar aanhoudende duur van troostende schoonheid'. Hij in She nu zijn Anima kan omarmen. Fictie nu Obsessie wordt voor zijn liefde voor She die samenvalt met zijn 'love for life'. Een liefdesrelatie die onbereikbaar blijkt, niet realiseerbaar en onafwendbaar Illusie blijft, zodat alleen de 'troost van de schoonheid' over blijft. Waarbij zijn Obsessie naar She, zeker na in 2011 haar geboortestreek bezocht te hebben, blijkt uit de onafwendbare associatie-behoefte naar haar. Behalve gevoed door deze liefde, ook door de onzekerheden over haar. Het lijkt in aanvang een lijden te zijn aan het ongeluk van het geluk. Maar dat tegen het einde van zijn vertelling, heel langzaam doorsijpelt dat She inspiratiebron wordt voor omarming van 'het leven'. Een zich openbarend inzicht dat overgave bewerkstelligt. Het Plot.....

Ter verduidelijking van 'ik' en 'me':

Als Marein zijn 'ik' toe spreekt, is dat zijn denken, de z.g. 'denkende-ik'. Maar als hij voor zichzelf spreekt, spreekt hij zijn 'me' toe. In deze wisselwerking is zijn organische expressie, zijnde 'me', aan het woord. Hiervoor is de taal beschikbaar die zich verbindt met een z.g. 'wetend voelen' van het gehele organisme. Dit vormt de expressie van zijn 'lichamelijke verschijning' in gebaar en stemintonatie, waarmede hij de verschijning van de ander, She, ontmoet.

Alzo zwerft Marein in stad en natuur. Zijn ervaringen met She en hierdoor opgeroepen filosofische gedachten en dichterlijke gevoelsimpressies, in

sprekend in de memorecorder die hij altijd bij zich draagt.

Met She spreekt hij Engels, zijn steenkolenengels.

Deze teksten, waarin hij zoveel mogelijk een open boek wil zijn, zet hij op papier en ze vormen deze door dichterlijkheid gedreven samenstelling.

De fragmenten/ waarin zinnen/ met tussenruimten/
zijn meer dichterlijke gevoelsimpressies.

Het schijnt dat de sterke neiging van Marein zich vooral de eerste tijd in veel gevoels-impressies te uiten, gelijk op gaat met zijn obsessie voor She als een aan illusie vastzittende noodzaak.

In de loop der tijd dient zich de realiteit toenemend aan. Het is zijn strijd zichzelf, wegens She, te doorgronden. Hetgeen hem noopt tot levensbeschouwelijke benaderingen....)

Lettervogel: (geeft op verzoek van Marein commentaar op zijn teksten, tijdens zijn schrijfactie. Het staat in cursief schrift, tussen haakjes.)

Uitzicht op de zee...

Uitzichten steeds weer. Op het eeuwig bewegende water. Wolken, zij belemmeren af en toe het licht. Ik mij ongemerkt, bijna van lichte blijdschap beticht. Verblijvend in de warmte van mijn lijf, mijn 'me', die gemoedsrust vindt.

In een plat flesje/ een beetje alcohol/ roept op de vraag wat rest je/ Het eeuwig bewegende water/ eens te moeten verlaten/ (is een kater)/ Ik droomde van die ander die ik ooit had/ in het verledene/ een geluk was waar ik in vertoeven kon/ Ik nu weet/ dat dit is/ een trouw bewaarde zon/ Zij strijkt nu over mijn mouw/ lichtjes en schaduwtjes/ verblindend licht/ als ik naar buiten kijk/ Licht en warmte/ ik ga ervoor en door.

Ondanks mijn ouder wordend hersenstelsel, lijkt ik wijzer te zijn. Is dit een vergissing? Kom toch, laat ik lekker geloven dat het goed is.

Later deze week, in Kroegje, met uitzicht op de Nieuwmarkt. Steeds weer een uitzicht.

Het sneeuwt/ Een huis/ Oude man, die beschermd woont / Wat laat ik nog open? / Slechts een droom? / De fase naar de bekentenis/ oud te zijn.

'De haar'/ nog steeds/ troostend/ Nu/ denkend aan 'de volmaakte in mij' / in mijn ogen/ En na de schoonheid ontmoet te hebben/ Ik dan zonder enige haast/ want waarheen? / Niet blij genoeg? / Met leven/ naast ultieme schoonheid?

07/02'10: En, dat je dan na de erotische klap op de vuurpijl even dizzy lijkt en kort daarna ontspant...maar dat helaas tegelijkertijd dan de hersenen meteen het gebeuren 'na' gaan denken...

22/02: 'Daadwerkelijk ontmoetend' nu. She. De 'haar' een naam krijgt van een echte verschijning... Aan mij dacht, vandaag... Het te veel gevraagde, zij niet geven kan. Het volmakende. Kussend...overweldigend...steeds weer te willen hebben.

Wat is dit hebben? Nogmaals, niet blij genoeg met het leven hiernaast?

Beelden van She

Blij met het leven te zijn?

Voelend, de warmte van mijn lijf
van de volmaakte in mij

06/03: Wegens de behoefte aan taal die schoonheid uitdrukken wil:

Slanke den/ geladen spier/ verwekkende/ spier potente
afstraling/ lippen, rond zich overgevende/ uitnodigende
mond/ naar inzuigende overmeestering/ overvrouwing van een
man/ tederste lichaamsdelen/ tot onderdeel van schoonheid/
Dan/ de straat/ waar nog heen? / Hoe schoon is genoeg om te
willen?

Ja...schoonheid als de onweerstaanbaarheid, als de uitdaging om op de
verschijning in te moeten gaan, als een eis tot onafwendbaarheid van
overgave...Ik man, offer van deze schoonheid. Ter wille van haar
legitimiteit? Door wat oproept wat de ervaring van mens-zijn is? Tot de
dood het niet beleefbare inluit?

07/03: She. In depressie, waardoor dagen kunnen worden bepaald.

In Cafés schrijf ik op bierviltjes. Beginnend aan de rand en dan
spiraalsgewijze naar het middelpunt, alwaar je precies met het laatste
woord dient uit te komen. En het lukt altijd. Kennelijk denk je ernaartoe.
Bijzonder, eigenlijk.

17/04: She, de naar mijn Anima verwijzende. Mijn besluit naar Ierland te
gaan was rede voor een schrik... en meer tederheid, tegelijkertijd... Was dit
te geloven?

Kisses/ To the Beach?/ Wat voor een soort liefde is dit?
Verlangende liefde?/ Love me inside/ Ik, lieverd
(Hoeveel mensen zien mijn binnenkant?) / I put her in my
pocket/ Slank en slim/ Dubbel slim/ Ik, een wijze?
Het te belangrijk lijkt te worden.

Ik was een min of meer op mijzelf gericht persoon die het prettig vond om
alleen te zijn en me bezighield met fantasieën.

Meer fantasie dan realiteit/ want die is ongrijpbaar
Ik kan alleen maar kijken naar de natuur/ Zand/ Duingras
Planten/ Duinen/ Lucht/ meer niet

Verwaaid duingras/ er tussen een verdorde struik/ het groen

en zilverachtig aandoende struiken/ de lucht is helder
Een paadje op een helling/ een heel goeie plek/ Het feit dat
ik dit zie/ ik hier loop/ dat ik dit vertel/ Is dit waarmede
ik mij legitimeer?

Wandelend in de donker wordende en regenachtige avond op de grachten.
In deze sfeer. Stadse aanwezigheden met toch enige desolaatheid...
Foto's nemend, als impressies van het verloop van zo'n wandeling...en dit
dan tonen, met een beetje tekst over associaties tijdens zo'n wandeling.

27/04: Wat kan ik zeggen? Wat ik zie, voel met mijn handen?

Wij een uur sliepen/ handen in elkaar gevouwen/ Tipping
Kissing/ lachende mond/ veerkrachtigheid/ The beauty of
slimness/ dansend/ op ritme/ 't ritme/ dat zegt wat ik zie?
/ Geen andere mogelijkheid? / Bewegen op ritme?
Lachen omdat we leven/ elke dag weer/ Now, now and now
again.

Ziende het schone der mensen, want dat is leven i.p.v. te veel erover
schrijven, om het te delen met... met? Met anderen, om te hebben, een
gezamenlijk besef van geluk? Voor zichzelf om te hebben, mijn bloedeigen
besef van geluk? Met She. Is dat genoeg? Ben ik anders te eenzaam?

BEZOEK IERLAND (29/04 – 18/05'2010

29/04: Naar Ierland, Schiphol, vertrekhal. Beelden van She, met mij zijn.
Voor God in het kruis. Ik bel haar:
“Relaxed days. You need this. Don't think about problems. Think of me”.
Dit is lollig. En liever dan ik dacht. Ik ga weg. Wetend nu in deze gedachte
te verkeren.

01/05 Inspr. memo: Ierland. Ik lig in mijn bed in het huis op Achille Island.
Het is negen uur...Mij inbeeldend de naar mijn Anima verwijzende. Haar
foto's, aan de wand. De kunst nu, van concentratie op mijn spieren. De
tegemoetkoming aan potentie.

Mijn lichaam en geest bestaan te geven/ in combinatie met
lichamelijke schoonheid/ de volle attentie uitstralende
mond/ naar mijn open zijn/ de combinatie met bekroonde
overgave/ aan kwetsbare details van de huid/ ontlading.

Geen reden.

01/05'10:

Ultieme schoonheid/ Wat is het alternatief voor de ontspruitende geluiden van ontlading/ de zuchten naar de bekroning/ Is het 't ritme daarvan? / Melodieën en ritme de lichamelijke dans? / De beweging van mijn lichaam te volgen? / Waarvoor geen woorden nodig zijn/ Woorden die voelen, zoals ik voel/ vertoevende in de natuur/ de koude, de warmte/ al de invloeden op mijn huid?

Voor verwondering heb je woorden nodig... Maar in de ervaring van een verwonderend lichaam... door wat buiten gebeurt en in mijzelf, komt langzaam het moment dat ik geen woorden wil. Dan behoort het tot mijn lijf... het is het lichaam, zij is happy... en er valt niets over te zeggen omdat het onnodig is.

Maar hoe kan je loslaten die woorden zoals dat ook gebeurt tijdens de ultieme schoonheidsbeleving?

Mij is gebleken dat er voor het leven geen enkele reden is. Oftewel, ik heb geen verklaring voor deze toestand, waarin ik verzeild ben geraakt. Zoals die is, ging en ga ik er nog steeds reeds jaren mee om. En woorden schijnen niet bestemd en geschikt te zijn om tot een z.g. verklaring hiervoor te komen. Desalniettemin houdt het mij dusdanig bezig dat de z.g. 'schoonheid' die het toont, mij niet onthouden wordt. Alzo verklaar ik dat ik het zelf ben, die leven is, zoals ook de ander en alles er omheen leeft.

Hoe dan ook, Ik ben mijn schoonheid. Ik wil warm zijn. Mijn lichaam is blij, dus ik ben blij. Dit weet ik nu.

Het betreft de stem van het lichaam in verschillende situaties en verkeerd denken in die situaties.

Wat ik kies is wat goed voor mij is. Voor mijn totale bestaan.

Dus wat te zeggen over manier om mijn geluk te realiseren?

De rede van het leven? Ik doe omdat ik doe.

Uiteindelijk zal langzamerhand blijken dat achter de in eerste instantie lichamelijk gerichte liefde naar She, een realisatie naar kwaliteiten van 'het leven' zich zal openbaren. Dat She en het leven samen gaan vallen. Dat ik, Marein zich tot Che verhoudt zoals ik mij tot 'het leven' ga verhouden.

In 2011 wordt het steeds duidelijker dat She essenties van 'het leven'

vertegenwoordigt.

Aldus is dit een waarschuwing aan sommige lezers en toehoorders om niet bij voorbaat te negatieve conclusies te trekken over de vraag waarom die behoefte dit alles mede te willen delen. Het is om lichaam en verstand te echten. Het zijn de tijdens onze ontmoetingen spontaan plaats vindende ongekendheden, die blijk geven van overeenkomsten met het leven. Want wat is het leven en wie zijn het leven? Wijzelf immers?

03/05: sms aan vriend T. Alleen in een huis vol boeken. Lees Rousseau. Vreemd mens. Met ingebeeldde interpretaties als levenstroost. Hoe vreemd ben ik, wandelend in Ierse natuur en happy. Blijkbaar kan dit. Marein.

SMS to She: I need this, you said to me, miss your mind and body, one whole beautiful expression. Pictures do remember me every day of you (She is my special adorable Anima-girl).

Morele regels ontwikkel je zelf. Maar een verantwoordelijkheid tegenover je zelve zijn leidt naar de daden waarin je jezelf letterlijk, voelt. De ultieme ervaring.

04/05: En dat je dan een verhaaltje over jezelf vertelt. Zoals dit. Wat dagelijks gebeurt. Goed of minder goed. En dat het verder gaat over het lichaam, behalve gedachten die zorgen dat je niet onder een auto loopt en boodschappen doet, en mensen kan antwoorden, die je iets vragen. Dat dat allemaal gebeuren kan. Je dingen tegen komt die je niet van tevoren weet. En dat je daar dan gewoon op kan inhaken of meteen oordelen: die niet, die wel. Het is anders ook zo lastig, want veronderstellingen kunnen je nekken. Ik eigenlijk gelukkig ben met het feit dat dit allemaal nog steeds kan, 'nog steeds'. Dat 'nog steeds' is er omdat ik in m'n achterhoofd de vergankelijkheid heb zitten. Want eens zal het allemaal niet meer kunnen, denkt ik dan, als ik op een kerkhof sta. Dat ik er ook eens zal liggen. Hoe dan ook, het maakt dat ik denk, 'nog steeds kan ik bestaan. Nog steeds kan ik She voelen.' Een ultieme aangelegenheid die iedereen raakt, de erotiek.

07/05: Op een rustplaats tijdens een tochtje, schreef ik in de auto twee gedicht-concepten, over mijn naar Anima verwijzende 'haar':

What to say/ Close to me/ dancing/ The rhythm of music/
saying what I see/

Perhaps, there is no other way/ moving and seeing the rhythm

/ living in this experience/ Now, now and now again/ This in contrast with/ writing words about this ultimate beauty/
No words about collective realization of happiness/ but only words for realization in the mind/
Writing only as proof that I am right? / Is that not enough?
/ I want to take with me/ the warmth of her body/
So, I am glad about my physical games/ my experiences/
my body/ feeling what I am feeling/ loving my way of doing and thinking/ My attitude of loving the ultimate beauty/
the reason to laugh/ the reason to cry

Het lichaam neemt het tot zich

08/05: En dan vraag je je af, als je niet meer kan lopen, nog heel beperkt kan bewegen en ook de erotische bewegingen tot nul zijn terug gebracht, wat er dan nog te doen valt, te beleven valt, behalve de herinneringen, zoals aan dit. Dit is wat ik mij nu realiseer, dat ik hier kan staan, dat ik dit nog kan.

Dit denkende/ In de wind/ de zon/ het gras/ turf veen/ glad/
I try to exercise English / training my body / Not eating and drinking too much / so my mind / get in my body /
So I am feeling better.

Is it a question of beauty?... Beauty is possible in this moment of my life.

Waarom bedacht ik dit niet eerder?... Altijd was er de maatschappelijke moraal...

Ik las over personen die over dit probleem schreven. Personen met dezelfde problemen als ik. Namelijk, kies voor jezelf. Kies wat goed voor je is.

Denk niet aan anderen die zeggen wat goed voor 'mij' is. Zij kunnen het niet weten.

Ik tracht het uit te drukken in een proza-verhaaltje van een wandeling in het prachtige Ierse landschap van Achill Island:

De stilte

De wind, spelend op mijn huid

De aarde, haar kleuren
De lucht, de zon, al deze schoonheid

Mijn lichaam neemt het tot zich

Kan ik vergeten de vergankelijkheid?
En blij genoeg met wat is?
Met deze schoonheid?
En dat ik er nog in vertoeven kan, hier en nu

En dat mijn lichaam het tot zich neemt,
zoals zij tot zich neemt, de schoonheid van een vrouw

Is het een kwestie van schoonheid?
Natuur, het vrouwelijke
Schoonheid ontroert
Buiten- en binnen in mij

Toen ik jong was, leerde ik dingen over God, over filosofen
die zeiden dat lichaam en geest verschillende dingen zijn.
Maar terwijl ik wandel in dit landschap, voelen mijn lichaam
en geest als hetzelfde.

Een steen
Ik ga erop zitten
Kijkend naar de schoonheid van het uitzicht

Ik denk: Is het nodig de vergankelijkheid te vergeten?
Terwijl de natuur toont dat het tot haar schoonheid hoort.

De seizoenen, sterven en weer geboren worden

Wanneer ik dit ondervind, dan is schoonheid ook de troost
Van de natuur, van de omarming
Dit is toch goed genoeg?
Dát, ik kan zitten op deze steen
Dát, ik kan praten met mijzelf,
hier, vanwege deze rust

Dát, de natuur mij gemoedsrust geeft,
zowel in lichaam als in geest
Dát, ik dit verhaaltje kan delen met jullie

Dit alles is schoonheid en troost

Plotseling een prachtig beestje, turquoise van kleur
Het wandelt snel op dit grote pad, zijn grote wereld
Het denkt niet aan vergankelijkheid
Is het gelukkig, maar weet het dat?

Maar, laat mij verwonderd zijn
Kijkend naar dit prachtige turquoise beestje
Geheel alleen op dit grote pad, zijn grote wereld

Nu wil mijn lichaam opstaan van deze steen
Om verder te wandelen
Zij vertelt mij wat ik voel

Het zijn haar gevoelens

Zittend in mijn lichaam, vergeet ik de vergankelijkheid
Vergeet dat ik gelukkig ben?
Vergeet het woord geluk.

In dit verhaaltje spreek ik uit, de
vergankelijkheid te weerstaan.
Gelukkig **willen** zijn, bestaat bij de gratie van
het besef van vergankelijkheid. Maar ik dien te
beseffen dat ik gelukkig **ben**. Er is reden genoeg
om gelukkig genoeg te zijn, dus besef ik dat
wegens dit, het zinloos is om aan de
vergankelijkheid te denken.

Als schoonheid is als troost, neem ik de
schoonheid, samen met de troost, tot mij, en kan
ik leven met de vergankelijkheid, want ik vergeet
haar even. De verwondering is dan in mijn lichaam,
zij leidt mij hierin.

'Schoonheid troost. Zij ontroert'.

Om de verwondering te ontlopen, teneinde te

voorkomen dat een verwondering verwekt hebbende sessie d.m.v. drankgebruik in gedachten voortgang behoeft, is het blijkbaar zaak om aan de schoonheden van het leven, te wennen. Zodat er minder motivatie over blijft om de schoonheid te bezingen op een wijze die haar in een verkeerd daglicht toont... Met te veel adoratie, heilige verering e.d... Fout.

Het is er, zo het er is, en niet meer dan dit...Het te veronderstellende meer, is vervalsend... Een gedurfde uitspraak, dat wel. Maar goed, we zullen zien.

Amsterdam

15/06: De jazzmuziek die ik nu hoor, spreekt lijfelijk aan.

Beweging door ritme/ aangenaam voelende herhalingen/
Lijfelijk tonende gemoedsbeweging/ ontroering/ voorwaarde voor schoonheid die door ontroering, troost/ de verwondering voorbij.

Te weten door het te leven, want van tevoren weet je het niet. Slechts hopen kan funest zijn. Het verdrinkt in zelf gestelde voorwaarden. De dood in de pot.

27/06: Ontmoeting met een Italiaans meisje.

Ik dacht, ergens in Noord Italië komen mensen, haar vrienden en familie, mijn foto tegen en zullen er iets van zeggen...Dit idee. Wat betekent dit?.. En dat dit mij overkomt. Wat betekent dit voor mij?.. Wat is de charme van dit verschijnsel... van een super kort contact met een meisje uit Noord Italië, dat je nooit, nooit meer ziet.

Zij heeft mijn foto/ ik niet die van haar/ Zij die daar zo maar even zit/ in een niet zo drukke straat/
tegen de muur van een huis/ Italiaans meisje/ donker en mooi/ uit een dorp in Noord Italië/ vraagt of ze een foto

van mij mag maken/ Van mij/ die zij net zomin kent als ik haar.

Is het de toeschouwer in jezelf, degene die je 'ik' noemt, die iets erg vindt? Die de dingen beoordeelt? Hoe echt is zoiets dan wel? Was ik als kind dan zo'n toeschouwer? Even terugkijkend naar 'toen'... Als kind speelden we. Verstrengeld met de ervaring. Even los van het 'ik'? Wij bouwden een hut in het land:

1948: Aarde

Over de beesten druipt de regen.

Doorweekt gras en klei.

Ik zuig door zon verdampt vocht, mijn longen in.

Drijf in die geur, kinder-geur.

Toen kwamen we vaak smerig thuis.

We hadden op het land gespeeld.

Het land had ons genomen.

Dus maakten wij er een hut.

Dan konden wij er blijven.

Spelenderwijs, bijna doelloos begonnen, ontdekten we wat leuk was.

We waren warm en blij vanbinnen, in lijf en tegelijkertijd in gedachten, die het doen mogelijk maakten.

Iets anders:

Mijn dochter sprak een keer het volgende uit: 'leven is dat wat het niet kan zijn, en je (dus) ook niet krijgen kan.' Dus het draait gewoon om minder dan je denkt, en het heeft geen speciale rede. Het is er gewoon, klaar. 'Dit zijn de wetten die je niet mag weten (blijkbaar).'

01/08: Terwijl ik zie, haar lichaam, haar verschijnende zelf-zijn, haar woorden-, haar 'ik' hoor... Hoe dicht ben ik dan bij haar?...

She, een verschijning zonder woorden te veel.

Dood.

De schrijver Simon Vestdijk, 1898-1971, schreef in een gedicht: doodgaan is de kunst om levende beelden met evenveel gelatenheid te dulden als toen

zij nog hun rol in het leven speelden; ons soms verveelden, en nochtans vervulden.

De beelden van het leven zullen dan gelaten langs mij heen gaan, want ik doe niet meer mee...Meedoen of niet meedoen, dat is de kwestie. Mededelen of niet. Schrijven of niet... Als ik dood ben, ben ik vrij. Vrij van deelname. Vrij van verlangen.

Kortom, af en toe zal ik trachten mijn leven en de wereld, op deze wijze waar te nemen... Vrij van verlangen uit sprekende woorden.

Er is een gedicht van Frederik van Eeden (1860-1932) over de waterlelie, waarin dit wordt uitgedrukt in naamloze schoonheid.

Maar eerst nog even dit:

Terwijl ik nu/ zo opengebrosen/ door lieve zachte handen/
pijlen heb te pareren/ en toch langzaam voortgaand/ vertoef/
Elke plek/ goed genoeg/
En wens niet meer.

Behoef niet meer voor pijlen te vluchten. Doen was immers altijd al, ontdoen.

De waterlelie

Ik heb de witte waterlelie lief,
daar die zo blank is en zo stil haar kroon
uit plooit in 't licht.

Rijzende uit donker koelen vijvergrond,
heeft zij het licht gevonden en ontsloot
toen blij het gouden hart.

Nu rust zij peinzend op het watervlak
en wens niet meer....

Eens in de gelatenheid te verkeren, en niet meer te wensen. Heel oud, zonder de potentie die verlangen oproept.

Het Café

06/08:

Het erotische/ Beschadigd interieur/ Café-herinneringen/
Ritmisch lichaam beroerende muziek/ Alleen eten
vanavond bij de TV/ vroegere ervaringen/ met hen/ Dat het
goed was/

Het verlangende/ het slank aantrekkelijke/ Het troostende/
Het altijd weer/ afscheid nemen/ van schoonheid.

Of zo:

Erotisch gedrenkte vloer die verleden verbindt met nu/
waar ritme beroert/ waar een mogelijke herhaling na
afcheid, hangen blijft/ De buurt, een buitenkamer/
Lijfelijk aanwezigheid als een troost ter afscheid/
Het vervolgen/ mij verlangen en hopen doet.

Komen in dit Café-gebeuren emoties van vroeger en nu samen door
'voelend ervan weten'?

29/8:

Muziek/ langzaam/ Spaans/ zangeres/ barman met elle bogen op
bar/ staart voor zich uit/ Het is nog stil/ in dit Café/
Affiche met lang, slank vrouwenbeen met hoge hak/
Aan de bar leest man krant/ Meisje aan bar, tuurt in haar
boekje/ met voor zich witte wijn.

Sfeer van aanvaarding... dat het nu is zo het is en goed is, het aanvaarden.
Ik ben alleen en zat vaak hier, met vrouwens. We vonden het een
aangenaam café, bruin met sfeer, doch onze gesprekken vlotten helaas te
vaak, ten ene male niet.

Buiten regent het met afwisselend droog... Natte grijsheid met bewegend
regenwater hoort bij sfeer van aanvaarding. Het nodigt niet uit.

Ik noteer dit, ik voyeur, eenling in deze kroeg en denk:

deze sfeer te beleven/ samen/ het herkennen/ met een
aanvaarden van aantrekkelijkheid/ van half mysterieuze

ongrijpbare en troostende aanwezigheid/
van haar met het slanke vrouwenbeen met hoge hak.

Alleen en afscheid

31/08: Bergen, Noord-Holland. Zittend bij het meertje met al die eendjes...het licht dat erop schijnt.

Behalve dat je gedachten uitspreekt, wil je de ervaringen, terwijl je ze ervaart, weergeven... Ook nu, maar het zijn eendjes en geen mensen, nu.

De natuur/ ik zit er nu midden in/ zij antwoordt niet
zij is er, zoals zij er is/ alleen het water rimpelt, door
de wind, door de eendjes/ en ze maken geluid/ dat is wat
gebeurt/ bladeren en takken bewegen heen en weer/ dit is
haar antwoord/ het is te filmen.

13/09: Op welke plek is het nu het gemakkelijkste om afscheid te nemen van het leven?

Afscheid/ hier/ tussen de plantjes, bloemetjes, de lucht, de geur/ de natuur in haar geheel, zoals ze is/

Afscheid nemen van iemand die het afscheid nemen kent/
die in de herfst sterft en in de lente weer geboren wordt.

Afscheid nemen van mensen die zich inspinnen om het afscheid nemen voor je acceptabel te maken en afscheid nemen van de maatschappij, van attributen die er een gevolg van waren, die daar liggen.

Van de mensen, met hun verlangens.

Bosjes/ paars/ zachtgeel/ ik/ dichtbij wat de natuur te bieden heeft/ zo dichtbij/ blauw paars/ grondlucht/ speciale geur/ de lichtheid van het bestaan te dragen/

de natuur aan kan raken/ dat bloemetje/ m'n hand over het gras/ voel het gras/ reuk en zie/ dit is niet zwaar/
het is eerder licht/ in z'n mooie vormen/ zo fijn mijn lijf nu voelt/ om naar te kijken.

18/10: Art-Deco Café: Jeugdige erotiek...God nog aan toe...voor mij niet

meer weggelegd. Aanvaardend, alhoewel, gedwongen inderdaad tot alternatief...

Eénmaligheid, kortstondige herhaling tot een grens...

Hopelijk waarschijnlijk, het voordeel van dit beperkende nadeel...

De te geloven en te aanvaarden in stand houding van 'door leven', enzovoorts immers? Zoekend naar iets dat ook ultiem is, dan maar.

Buiten, in de regen/ een fietswiel/ zie de spaken die het wiel in stand houden/ het hierdoor functionerend wiel/ fiets voor fietsend persoon/ ergens henen/ een illusie bevestigd te zien? / zoekend naar iets dat ultiem zou kunnen zijn?

11/11: Er is geen rede, er is alleen oorzaak, een uit de natuur voortkomend bestaan. Er is louter aanwezigheid, geen leef-rede, je geeft er zelf zin aan, want je bent er al.

Je hebt een ik-bewustzijn ontwikkeld dat niet anders is dan het vermogen om met taal te spelen. En die taal maakt dat je 'ik' kan zeggen. Want verder ben je geen 'ik', je bent gewoon een lichaam. Een verschijning mens. Die 'ik' heb je je toegeëigend. Omdat je de mogelijkheid hebt om dingen te zeggen... 'ik zie' enz.

Maar goed. In de geschiedenis heeft de scheiding van lichaam en geest, ellende gebracht.

Maar nu kan je het lichaam tegemoetkomen, en de natuur tegemoetkomen.

Op een bierviltje kom je langzamerhand tot de conclusie dat niets af is en de verwoordingen altijd te kort schieten, want daarom zijn ze ook zo lang, en dat je daar niet teleurgesteld over moet zijn en weten dat dit gewoon zo is.

En dit is eigenlijk een gedeeltelijke veroordeling van de verwoording. Het is nooit af en daarom is het de dood, die bij het fysieke hoort, die het af maakt. Logisch natuurlijk.

In Ierland bedacht ik dat het wonder eigenlijk de verwondering over de vanzelfsprekendheid van aanwezigheid is, die er altijd al was. Zo is ook de erotiek een vanzelfsprekend toelaatbaar genoeg dat je kan smaken. Het is er gewoon. En als je je er te veel over verwondert, doe je dat dus vanuit het idee dat dit niet zou mogen of zo.

De troost van de schoonheid

23/11: Zich van woorden ontdoen door vastleggen? Klinkt onlogisch. Maar door vastleggen ben je het kwijt, dat wel. Vastleggen, stallen, in een soort

vuilnisbak waar je het in legt, zoals mijn spullen eens in de vuilnisbak terecht zullen komen. Mijn spullen bij het grofvuil zullen staan.

26/11: Welke schoonheden heb ik nog meer waargenomen in m'n leven?
Dat gebouw aan de Riviera, met die vlakken in de balkons, weet je nog?
Evenwicht en eenvoud in soberheid... Bouwkunst, mijn vak.
Er zijn nog foto's die mij helpen om schoonheden te herinneren:

Gotiek/ Diepe rust/ Andere wereld/ Andere sfeer/
Er heen te gaan/ Bepaalde mensen/ sferen op bepaalde locaties te beleven/ Pleinen/ Natuur/ waar uitzicht opeens door de bomen heen breekt/ Een stil plekje waar ik me verschuil/ hoofd naar beneden, met armen er omheen/ beschermd
En dan zij, die je aan kan raken/ kussen/ Aait elkaar/
Lieve gave van heel zacht geven/ Vrij te zijn/
mijn geluk te scheppen/ Intense overgave aan degene die mij vertrouwen geeft/ Niets aan terug behoef te geven/
dan vertrouwen/ in haar.

Dit te zoeken in gedichten als ontboezemingen, dicht bij het lichaam.
Vermijdende de storende gedachten... Mijn lichaam is mijn geest.
Nu rustend, denkend, er komt nog een dag en nog een dag en nog een dag.
Blij zijn te leven., ademend kwart voor twee, zegt een oud gedicht.
Misschien is het wel kwart voor twee. Nee, vijf over één, dit klinkt niet, ademend kwart voor twee klinkt beter:

Februari 1991:

Stille ruimte/ stille man
Ademend kwart voor twee
Warm lijf/ tintelend voor hem
Er is rust
Hij gaat door de tijd/ naar ander zijn
Wat maakt het uit.
Niet vergeten, dit niet vergeten.

Nu n. a. v. tv-beelden:

Oude met krullen gesmede hekken, lambrisingen, lijsten.

Jas met hoed/ Dertiger jaren/ Ex- en interieur/ buiten-
en binnenwereld/ beladen met krullen en lijsten/ waarbinnen
in te beelden leven/ En de rest is de 'ik' die 'zichzelf
denkt' / Klinkend muziek/ klassiek gezang/ klank van leven/
zintuig getuigende aanwezigheden die het 'zichzelf denkend
ik' worden aangediend/

Drinkend/ dan af wassend het glas/ Van kleding ontdane bed
ganger/ het 'zichzelf denkend ik' / optredend in zijn huis/
Zijn pen schrijft dit op/ Zijn hand beweegt hiervoor/ Zijn
doen en laten maakt wat leven wordt genoemd/ Hij is een
personage/ een lichaam met eigenschappen die hem bezig doen
zijn/ door een kracht gedreven/ tot voortbestaan daarvan/
als een bloedeigen doel/ Als een oorzaak zonder verdere
reden/

Hij is als zodanig een zwerver/ ontmoet mensen en dingen
waarmede niets moet als het niet van tevoren is afgesproken/
Geschapen voorwaarden/ geschapen doen en laten voor een
deel/ Geschapen verantwoordelijkheid hiervoor/ Zelf gemaakt
wat 'leven' wordt genoemd/ En zo maar door/

Tot de dood het beëindigt.

Laat 'iets' mij troosten. 'Iets' dat liefde heet. 'Iets dat zo mooi als waar' is.
Mij over te geven om niet de zinloze strijd aan te gaan met een bedachte
inbeelding als motief.

Ik kan er nog wel meer over zeggen, maar het is genoeg zo. Nu weet ik het
langzamerhand wel. Zelfzorg is nu gepermitteerd, immers?

Je bent een schepping van de natuur. Om 'ik' te zeggen treedt voor deze
uitgegroeide combinatie van spermatozoïde plus vrouwelijk eitje, een
regisseur op die wegens het voorgaande de noodzaak van zijn 'zwerfend
door de dagen gaan', weer kan geven en tegelijkertijd regisseert. De
regisseur eigent zich een 'ik' toe, het is niet anders, om het alzo over 'ik' te
kunnen hebben. In de vorm van 'fragmenten uit de belevingen van de
zwerver door de dagen'. Zoals over de lichamelijke trilling die een 'haar' mij
geven kan. Een door 'overgave' geschapen gemoedsbeweging. Een met een
geheel hiermee samenhangende, optimaal ultieme beleving van schoonheid.
Een schoonheid die ook in 'het leven zelf' zit besloten. Schoonheid ontroert.

04/12: Wat overigens de poëtische functie betreft in de weergave van een
beleving, is i.p.v. woorden zoals mooi en goed, het beter de essentiële
onderwerpen van constatering, te herhalen om er de aandacht op te
vestigen, zoals:

Jij/ je ogen/ je mond/ je lach/ Jij/ jij/ je gezicht je
ogen/ je mond/ gezicht/ Jij/ rank/ zo rank/ Warme gave/
strelen/ zich over gevende/ lieve liefde/ lieve gave/ voor
lieve mensen alleen/ de warme tedere handen/

Heb je een eigen leven? / zonder zweem van bijdehandheid? /
maar gemeente tederheid/ in een leven dat ook eenzaam is?

Maar altijd zit er een stukje interpreteren in, dat tot een eigen waarheid leidt.

05/12: Je kan God, mysterie, religie omvatten ter redding. Maar beter en moeilijker is het om afscheid te nemen van verkeerde mensen en dingen en dan terecht te komen in de onbereikbaar schijnende tederheid van 'de haar', maar toe-eigenen betekend dat het over is. Dit is denk ik, wel zo.

Filosofieën, aforismen enzovoorts, in hoeverre zijn zij beleefbaar gebleken, in hoeverre mijn persoonlijke waarheid? Veronderstellingen zonder waarde, zonder leef-gevoel, zonder het doorleefd te hebben. Zonder zo het zou kunnen zijn. Geladen met illusie.

Zij die zich tonen

14/12: Café. Bierviltje: Zij en ik. Ons leven, it is not easy, beaamt zij. Ons 'ons' laten ons helemaal zien. Het is de omgekeerde wereld. Een door en door lichamenlijk kennen, door ervaren van deze niet op zichzelf staande schoonheid, doch:

Door beroering/ schoon/ Waar alles uit komt/ Ontmoeting/
beroering van het ondoen van te verzameld leven/ Ontdoen
van wapenen t.b.v. leef-ervulling die vaak teleurstelt/
Ontdoen is dan ook, bevrijding van vergissingen/ Ontroering
is steeds weer ondoen van misplaatste vervulling/ een besef
van schone leegte/ De troost van het ondoen/ Zij toont
zich/

toont de troost van schoonheid.

Met verwekte Anima, over de schoonheid van de natuur. Steeds weer wandelend. Anima. Wij hebben een geschiedenis. Toont het echte 'ons'?

En ik moet vechten tegen wat mijn vergissing was.

De mij ontwapenende. Ja dat is het: 'ontwapenend'...De mij, die tegen bierkaaien strijdt. Berustende troost zoekt. Bij een lief- zijn vorm.

Emotie

22/12: Vanwege een besef van de betrekkelijkheid der dingen. Een gezamenlijke onmacht die je met elkaar deelt zodat je lacht of huilt. Een confrontatie met ons universeel verdriet dat we er zijn, doch tijdelijk, dus wat doe je er mede om het als zinvol te voelen.

Tegelijkertijd is deze emotionaliteit, wegens de gezamenlijke beleving en wederzijdse constatering hiervan, troostend...En dit hebben we toch nodig, immers?

Als je te alleen door de dagen gaat, troost je je met de schoonheid van prachtige aanwezigheden die je, wegens geboren te zijn, gegeven worden... de natuur en de erotiek... emotie verwekkende belevingen, doch soms met wat weinig gezamenlijkheid. Hoe erg is dit?

Dit alles denk ik, Marein, in mijzelf. Dus niemand anders behoeft dit eigenlijk te weten, al vertel ik er toch wel over. Maar een 'open boek' dat zichzelf nooit geheel kan kennen, dient in ieder geval te weten, wanneer het heeft te zwijgen.

Laat ik dit nu eens beseffen en geen overbodige mededeelzaamheid.

31/12 Bierviltje: 'middags. Eigenlijk ben ik wel uit geëvalueerd. Nu doen, of anderen ertoe aanzetten, want ervaren = weten, waar meteen de uitvoering op volgt. Het kan een gok zijn, een experimentele ervaring. Maar als er positieve, goed voor mijzelf zijnde emotie mee gepaard gaat, is de ervaring een beleving van mijn lichaam (haar reacties) en ik. Het mij gevende.

HET JAAR 2011: ILLUSIE EN WERKELIJKHEID

04/01: Bierviltje: Overgave voelt zo zacht. Logisch niet? In de zin van lief zijn is het 'liefdevol'. Dit is een woord voor zo'n ervaring.

Zich vleierend tegen mij/ mijn lijf/ voelend lijf/
'Schatje' what words I can use? / Handen op je ultieme
plekjes van zachtheid/ Lief lijfje/ dat overgave
rechtvaardigt/ Mijn besef hiervan/ ik jou teruggeven kan/
geen schuld kan zijn/ Jij mij brengt in zo'n staat/
Wetend dat dit de ervaring zelf is/ Eigenlijk niet eerder/
besepte ik deze kwaliteit/

Aan dat wat 'leven' is/ je over te kunnen geven.

05/01: Notitie in Café Brecht: Ik zie een hals om te zoenen, in vijftiger jaren interieur. Vul het glas met bier. Het schuim stijgt tot de rand, langzaam. Stop.

Je kan hier je haar laten knippen. Een meisje toont haar haar aan de kapper. Een jongen met heel veel haar. Met zijn vingers gaat hij door haar haar. Zij zegt: 'ik ga er even over nadenken'.

Het meisje met de hals staat op, gaat weg met haar vriendin...Meisje met het haar, gaat breien... Er wordt hier door meerderen gebreid.

Fauteuiltjes met gordijntjes tot de vloer. Tafeltjes met ranke pootjes, naar buiten staande. Op tapijtjes natuurlijk. Met veel patronen.

Het haar-meisje heeft er weer een knotje van gemaakt.

Ik, sferen-zoeker, zit hier dus goed genoeg, want genoeg is goed voor mij.

Vriendin van haar-meisje hanteert inmiddels ook breipennen.

Ik noteer dit en zie steeds minder veerkrachtig vel om mijn hand, die ik liefheb.

Als ik kijk naar de patronen van de verschillende behangetjes alhier, weet ik weer dat mijn jeugd zich hierin afspeelde. In zo'n interieur... Hier zijn jonge mensen die zich kennelijk aangetrokken voelen tot zo'n interieur, zo'n sfeer...Ik herinner mij het tafeltje dat R. mij aanbood terwijl haar man ter plaatse protesteerde...Ik kreeg toch het tafeltje met die zwakke – naar buiten staande pootjes, waardoor, als je op het tafelblad duwde, het tafeltje iets doorzakte.

Nu weer een jonge vrouw die zich installeert in een gordijntjes-fauteuil...Ik kijk naar een schemerlampje, ook met gordijntje, tegen de behangen wand, terwijl een oudere vrouw hier bedient...Jonge vrouw loopt naar de bar met 'Haasje Over' van Carmiggelt in haar hand. Ik schat haar rond de veertig. Geïnteresseerd in die tijd, rond de zeventiger jaren. Toen ik zelf 30 was en zij nul...Maar met haar Mobiel in haar hand, is zij 'nu'.

Haar-meisje heeft benen over elkaar geslagen. Onderste been toont erotiek verwekkende knie in grijze maillot. Trui is onbestemd paars-grijs...Vriendin zit in zwart rood...

Kortom, dit is beter te filmen dan te beschrijven, maar toch, hoe dan ook, ik neem nog een slok en ... ga straks natuurlijk naar mijn flatje. Waarvoor? Ik beroer het kapje met gordijntje, van het schemerlampje op mijn driehoekig afgerond houten tafeltje met naar buiten staande pootjes...Meerdere mensen komen binnen en ik denk, zo ga ik weer...Binnen komende jongen in blokjes-hemd, rood, wit, blauw, gaat bij haar-meisje en rood-zwart vriendin zitten...Het interieur klopt opvallend met het uiterlijk der aanwezigen...'Haasje over' wordt gelezen met een lach op haar gezicht...Haar-meisje, zwart-wit meisje en blokjes-hemd starten met Scrabble. Kortom, het klopt meer dan ik had verwacht...En ik? Ik noteer en ik sta er toch, jawel, buiten. Voor mij is het een confrontatie met 'wat was' in mijn leven, maar nu kan ik er weer een beetje in zijn 'in toen', in mijn